

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci žalobkyně: **E. P.**, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, proti rozhodnutí žalované, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 24. 10. 2007, č. j. 22 Cad 118/2007 - 15,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se odmítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Shora uvedeným usnesením Krajského soudu v Brně byla pro opožděnost odmítnuta žaloba směřující proti rozhodnutí žalované ze dne 27. 12. 2006, č. X, kterým byl žalobkyni odňat zvláštní příspěvek k vdovskému důchodu ve výši 1250 Kč měsíčně. O nákladech řízení bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá na jejich náhradu právo.

Ve smyslu daného poučení podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) proti usnesení Krajského soudu v Brně kasační stížnost. Usnesením Krajského soudu v Brně č. j. 22 Cad 118/2007 - 21 ze dne 9. 11. 2007 byla stěžovatelka vyzvána, aby do 15 dnů doložila do spisu plnou moc udělenou advokátovi pro řízení o kasační stížnosti. Současně byla stěžovatelka v odůvodnění usnesení poučena o možnosti ustanovení zástupce. Stěžovatelka však na tuto výzvu ve stanovené lhůtě nijak nereagovala.

Protože usnesení Krajského soudu v Brně zůstalo ze strany stěžovatelky bez odezvy, byl spis po uplynutí stanovené lhůty v souladu s § 108 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) předložen Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí o podané kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud o věci uvažil následovně: Podle ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s. stěžovatel musí být zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže soud

o téže věci již rozhodl nebo o téže věci již řízení u soudu probíhá nebo nejsou-li splněny jiné podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný nebo přes výzvu soudu nebyl odstraněn, a nelze proto v řízení pokračovat. V posuzované věci vystupovala stěžovatelka v řízení před správním orgánem i v přezkumném řízení soudním jako osoba bez zákonem předepsaného právního vzdělání, a proto musí být v řízení o kasační stížnosti zastoupena advokátem. Protože však neodstranila nedostatek povinného zastoupení v řízení o kasační stížnosti, neboť nedoložila plnou moc, osvědčující zastoupení advokátem, ani - přes výslovné upozornění soudu na tuto možnost - nepožádala o ustanovení zástupce, a pro uvedený nedostatek podmínky řízení nelze v řízení pokračovat, musel Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítnout, aniž by se dále mohl zabývat dalšími náležitostmi kasační stížnosti. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem je souladné i s dosavadní judikaturou tohoto soudu (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 8. 2003, č. j. 4 Ads 35/2003 - 28: „Pokud stěžovatelka v soudem stanovené lhůtě jednoho měsíce nevyhoví výzvě soudu ke zvolení si advokáta pro řízení o kasační stížnosti - jehož zastoupení je pro toto řízení pro ni povinné dle § 105 odst. 2 s. ř. s., a to vzdor poučení soudu o následcích nevyhovění této výzvě, pak Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítne podle § 37 odst. 5 s. ř. s., neboť jde o nedostatek podmínek řízení, pro nějž nelze v řízení pokračovat. Nic na tom nemění přesvědčení stěžovatelky, že zastoupení advokátem není v jejím případě potřebné a nemůže jí být vnucováno, neboť je sama schopna ochránit svá práva i v řízení o kasační stížnosti.“)

Nad rámec nezbytného Nejvyšší správní soud ke stížným námítkám dodává, že krajský soud se ani nemohl zabývat věcnou stránkou případu, jak žádá stěžovatelka, protože žaloba proti rozhodnutí ČSSZ byla skutečně podána opožděně, a to dokonce i v případě, že by bylo jako žaloba akceptováno první podání (nazvané jako odvolání) ze dne 18. 3. 2007. Ze spisu vyplývá, že na toto „odvolání“ reagoval správní orgán vysvětlením právní úpravy možnosti napadení rozhodnutí ČSSZ a výzvou k upřesnění, zda podání označené jako odvolání má být považováno za žalobu. Na předmětnou výzvu stěžovatelka nereagovala. V srpnu 2007 podala nové podání, kterým předmětné rozhodnutí ČSSZ napadla u Krajského soudu v Brně. Nutno však uvést, že i v případě, že by bylo jako žaloba akceptováno první podání ze dne 18. 3. 2007, označené jako odvolání a následně nedoplněné, ani neupřesněné, jednalo by se o opožděné podání. Podle § 72 odst. 2 s. ř. s. lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Lhůta je zachována, byla-li žaloba ve lhůtě podána u správního orgánu, proti jehož rozhodnutí směřuje. Lhůta stanovená tímto zákonem, výzvou nebo rozhodnutím soudu počíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek (zde doručení). Podle § 40 s. ř. s. pro počítání lhůt dále platí, že lhůta určená podle měsíců končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje s dnem, který určil počátek lhůty. Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. V daném případě bylo napadené rozhodnutí doručeno dne 18. 1. 2007. Poslední den lhůty byl tedy den 19. 3. 2007 (pondělí), který nebyl sobotou, nedělí ani svátkem, 19. 3. 2007 byl tedy i poslední den k podání žaloby. Sporné podání, označené jako odvolání, však bylo k poštovní přepravě předáno až dne 22. 3. 2007, tedy po lhůtě k podání žaloby. Žaloba tedy byla skutečně opožděná, a to dokonce i v případě, že by bylo jako žaloba akceptováno první podání - nazvané jako odvolání - ze dne 18. 3. 2007.

Vzhledem k těmto skutečnostem se krajský soud nemohl zabývat věcnou námitkou, že byl stěžovatelce neoprávněně odňat příspěvek k vdovskému důchodu (Nejvyšší správní soud poznamenává, že při vyplácení příspěvku k vdovskému důchodu podle zákona č. 357/2005 Sb. muselo dojít k omylu, neboť použitá ustanovení zákona řeší případy osob v táborech nucených prací po roce 1948, nikoliv osob totálně nasazených na práce v Německu za druhé světové války, jako tomu bylo v případě manžela stěžovatelky).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti bylo Nejvyšším správním soudem rozhodnuto za použití ustanovení § 60 odst. 3 a § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. února 2008

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu